

Potovanje v Afriko

Želja se jima je končno uresničila ...

Kar nekaj časa sta Podjuncanki Jana Jop-Kramer in njena teta Rozka Kordesch govorili, da bi si ogledali del Afrike. Novembra se je želja uresničila. Odpotovali sta v Gano. Vtise potovanja sta strnili za Novice.

Gana V glavnem sva stanovale pri Barbari Bizovičar, katera je pred dvajsetimi leti v Langmi zgradila vasico z imenom Barbaras village.

Tja se odpravljata vedno več turistov. Langma je majhna vasica ob obali, ljudje živijo skromno, v hišicah iz vseh vrst materiala, trudijo se živeti čim bolje. Večinoma lovijo ribe ali delajo na plantajah, kjer pridelujejo raffio (žganje), kavčuk ali nabirajo sadje. Domačini prodajajo ananase, pomaranče, banane, mango in kokos, to počeno predvsem ženske z dojenčki na hrbtu in tudi otroci.

Kadar sva sedli v taksi in se peljali preko Kokrobite pordeči, prašni in zelo luknjasti cesti v Accro, se je nama zdelo, da sva prišli v pravo mesto. Lepe, velike stavbe, tržnice in ogromno avtomobilov.

Neprekinjeno sva slišali hupanje avtomobilov. Na cesti ni pravih pravil. Vozniki se obvestijo s hupanjem. Imajo nekaj semaforjev, pa ponekod tudi te ignorirajo. To je pravi doživljaj, hkrati ti pa dvigne pulz do konca. Taksi-sti dobesedno opravljajo limitersko delo.

Ko se pelješ nekaj minut iz mesta Accre, pa se spet prikaže slika revščine. Otroci hodijo po cesti brez upanja, starejši ljudje ležijo po klopih, na mizah, kartonih ali celo na tleh, drugi pa sedijo pred malo stojnico in čakajo, da bodo lahko kaj prodali. Skoraj vsi otroci obiskujejo šolo. Vendar šole nimajo pravega koncepta – ni reda in pravil, sploh pa ne v državnih šolah, kjer je v enem razredu po 60 do 70 dijakov.

V privatnih šolah imajo prednost, ker je v enem razredu okoli 20 do 25 otrok in vsi uporabljajo iste učbene

pripomočke. To pa, ker te šole podpirajo razni privatniki iz Nemčije, Slovenije, na žalost zelo redko Avstriji. Pravzaprav si lahko privoščijo privatne šole le starši, ki imajo kje kakšno službo.

Četudi je revščina velika, vidiš, kako so ljudje zadovoljni in veseli.

»Najlepše doživetje sem imela v šoli v Kokrobite, kjer sem pomagala otrokom pri učenju – to ni samoumevno. Učitelji šol ne marajo obiskov, sploh pa ne tujcev. Nevarnost vidijo v tem, da bi mi kot »obrunti« (sl.: belci) svetu prikazali, kaj se dogaja v ganskih šolah.

Drugi doživljaj, ki me je sprva izredno šokiral, je bil izlet v vasico na kolih – Nzulezo. Kar mi je tam med drugim ostalo v spominu, je bilo stranišče, narejeno prav za turiste. V absolutni temi si moral obhoditi skoraj četrto džungle, da si dospel tja. To pa na ozkih deskah nad vodoto. Tja nikoli ne bi šla več. Zato sem svoje opravila kot domačini – lulala sem v jezero,« pripoveduje Jana Jop-Kramer.

Rozki Kordesch pa so se v spomin vtisnili sledeči prizori:

»Tudi mene je fascinirala vasica na kolih. Med hišicami je bila ozka pot iz lesa raffie. Otroci, komaj so storili prvi korak, so po tej poti hodili kot mi po cesti.

Odrasli tam ne gledajo, kje so otroci. Ko znajo hoditi, morajo samo gledati, kod. Materijal grede le, kadar so lačni ali ko se dela tema. Niti teta se odrasli ne bojijo, da bi kdaj padel kakšen otrok v vodoto. Nimajo nobene igrare.

Cele ure se igrajo s kakšnimi koli, skledami, cunjami, plaščnimi steklenicami in podobno.

Rozka Kordesch (levo) in Jana Jop-Kramer pripovedujeta o svojem potovanju v Afriki.

Otroci nimajo nobene igrare ...

Ponovno bosta potovali v Afriko.

InitiativAngola

Dobrodelna akcija Adventni venec 2013 v Šentprimozu

Šentprimoz Že drugič smo se srečali v dober namen za InitiativAngola. Zbrale smo se mamicе, babice in tete z Vilmošem Svarcem, ki je zdaj pomočnik – redovnik v samostanu Don Bosco – Rakovnik v Ljubljani, da bi spet skupno pletle 65 adventnih vencev. Bilo nas je več kot dvajset žensk, ki smo z veseljem pomagale pri dobrodelni akciji.

Vilmoš je naslednji dan v sklopu šolskega pouka z otroki ljudske šole Šentprimoz okrasil adventne vence. Otroci so se podali v farovž z ravnateljico Ano Sritenc in veroučiteljico Mirjam Kežar ter z učiteljem in učiteljicami in tam z navdušenjem okrasili vence. Vilmoš je bil spet v vlogi strokovnega pomagača in je bil kot lansko leto spet iniciator tega projekta.

Rozki Kummer-Pasterk

Jana Jop-Kramer in Rozka Kordesch